

Елисавета Багряна

На дача

И ЕТО, ТУК СЪМ. И пътека
не води в моя нов подслон.
А вечерта застила меко
обвития във хмел балкон.

Защо са тук звездите едри
и свода сякаш по-дълбок?
Дано, дано и в мен разведри
нависналите мисли бог.

Вратата рано ще затварям
и няма ни да паля свещ,
ни с някого да разговарям.

Ливадата е покосена,
дъхът ѝ – сладък и горещ
и за ще спя като спасена.

КРАЙ МЕН ПРЕМИНАХА косачи,
а после звъннаха стада
и над леса – безмълвно здрачен,
изгря вечерната звезда.

Отнейде лъхнала прохлада
като ветрило ме повя
и странно отмаляла, сядам
на покосената трева.

Повехнала, зеленосива,
дъхът ѝ леко ме опива –
като накипнало вино.

Но пак защо ме скръб обсеби?
– Сега бих дишала със тебе
дъха на прясното сено...

АЗ ЖИВЕЯ ДАЛЕЧ от света
и сънят ми е крогък и девствен.
Не достигат до мойта врата
ни тревожни, ни радостни вести.

През деня, сред обилния плод
на нивята, отдъхвам с надежда.
Вечерта на бездънния свод
във съзвездия нови се вглеждам.

Но защо днес сърцето се сви?
Твоя спомен не е ли погребан
сред уханните полски треви?

А над мен е планинския гребен.
– как спокойно е тука без тебе,
как спокойно и – пусто, уви!

КРАЙ

© Елисавета Багряна

Източник: Словото

Набиране: Елена Николова

Издание: Елисавета Багряна. „Амазонка. Избрана лирика в два тома.“ „Български писател“. С. 1973

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11667>]